

POT NA MORJE

Bilo je lani med poletjem. Skupaj z družino smo se odločili, da se bomo odpravili na morje v Grčijo. Moja starša sta se odločila, da bomo šli v Grčijo z avtom, da še poskusimo kaj drugačnega. Meni se je na začetku zdelo nemogoče, ampak mi je s časom postajalo vedno bolj všeč.

Odpravili smo se zgodaj zjutraj, da bi bili čim hitreje tam. Z bratom sva še spala in se zbudila takrat, ko smo se že nekaj časa vozili. Da nama ne bi bilo dolgčas, sva na potovanje vzela raznorazne družabne igre, da sva se zamotila. Med vožnjo se nismo veliko ustavljali, saj smo imeli hrano v avtu na dosegu roke. Veliko smo se smejali in pogovarjali. Do prve destinacije, kjer smo prespali eno noč, smo se vozili malo več kot petnajst ur.

Naslednje jutro smo se odpravili na morje, v hotel pod goro Olimp. Tam smo bili ali štiri dni. Bilo je res čudovito, ampak imeli smo res srečo, da je hotel imel še nekaj bazenov, ker je bilo morje zelo valovito. Po štirih čudovitih dneh smo se odpravili v glavno mesto Grčije, Atene. Pogledali smo si veliko zanimivih znamenitosti, kot so atenska akropola in olimpijski stadion ter predvsem celo mesto. En dan smo se vozili s »Hop on Hop of« avtobusom in nismo toliko hodili kot ostale dni.

Na koncu pa smo odšli še na zadnjo destinacijo, na morje. Tukaj smo bili najdlje časa, in to šest dni. Morje je bilo zelo toplo. Odpeljali smo se tudi pogledat druga morja ter odšli na različne otoke, kjer je bila voda še lepša kot tam, kjer smo bivali. Na otoku Lefkas je bila voda zelo mrzla in sinje modra. Vsa morja, ki smo jih obiskali, so bila zelo valovita. Tako velikih valov še nisem nikoli videla.

Dnevi so počasi minevali, zame prehitro. Prišel je dan, ko smo se morali odpraviti domov. Ustavili smo še se v Skopju, glavnem mestu Makedonije, kjer smo prenočili. Naslednji dan smo še šli malo nakupovat in se končno odpravili domov. Domov smo se vozili celo noč. Presenetljivo - z bratcem nisva nič spala in se ves čas smejala in igrala karte. Domov smo prišli pozno zvečer. Končno sem se lahko v miru naspala v svoji postelji.

To doživetje je bilo nepozabno in zelo zanimivo, saj smo skoraj večino časa preživeli v avtu. Z veseljem bi še kaj podobnega ponovila, seveda skupaj z družino. Takšnega doživetja ne moreš nikoli pozabiti, še posebej, če imaš prijetno družbo, s katero se lahko neizmerno zabavaš.

Valentina Turk, 7. a

NEPOZABNO DOŽIVETJE - GARDALAND

Poleti, leta 2018, smo se z družino odpravili v Italijo. Cilj potovanja je bil Gardaland, ki pa ni bil edina postojanka. Pot se je sicer kar vlekla, vendar se je dalo zdržati. Izlet je trajal dva dni. Ogledali smo si mesto ljubezni -Verono, prespali smo ob Gardskem jezeru in se na koncu zabavali v Gardalandu.

Najdaljša in najnapornejša pot je bila od doma do Verone. Ne vem, kako sem prišel do te predstave, ampak Verona je bila drugačna, kot sem si jo predstavljal. No, ko malo pomislim, je na to najbrž vplivalo dejstvo, da pred tem potovanjem sploh še nisem slišal za Verono in ko sta mi starša povedala, da gremo tja, se mi ni niti sanjalo, kako zgleda, ali po čem je znana, kaj šele, zakaj je 'mesto ljubezni'. Če slučajno še ne veste, to je mesto, kjer sta živel Romeo in Julija. V glavnem, nisem največji oboževalec romantičnih filmov. Tudi če še nikoli nisem slišal za to mesto, je bilo res lepo. Videli smo tudi balkon, na katerem naj bi stala Julija. Povedal bi vam kaj več o tem, kaj naj bi se tu zgodilo, vendar ne poznam zgodbe(!). Spodaj je bil tudi Julijin kip. Če verjamete v legende, se je treba za srečo v ljubezni dotakniti Julijine desne dojke. Dobro se spomnim tudi zidu, polepljenega s sporočilci. Sicer vem, da so bile tam tudi neke ključavnice (kot simboli ljubezni), vendar se ne spomnim, če so bile zraven prej omenjenega

zidu ali pa sem malo pomešal dogodke. Nasploh - mesto je bilo živahno in polno trgovin, obiskovalcev ter stojnic s spominki ter ključavnicami. Mi smo si za spomin kupili magnet in veliko fotografirali. Pred areno smo se slikali tudi z moškim, oblečenim v viteza. Že tu je bilo super, pa se je izlet komaj začel.

Pot smo nadaljevali proti Gardskemu jezeru. Pot je bila sicer kratka, vendar je okolica ceste izgledala čisto zapuščena, zaraščena in predvsem dolgočasna. Kljub temu da smo med potjo malo zašli, smo prišli kar hitro. Ob jezeru smo imeli rezervirano mobilno hiško. Tisto popoldne smo se kopali na jezeru in v bazenu. Tudi sladolead smo si privoščili. Tam smo prav tako uživali. To je bil bolj sprostitevni del, saj smo nabirali moči za naslednji dan. Ponoči smo sicer bolj slabo spali, to je bil verjetno t.i. efekt prve noči, vendar dovolj, da smo naslednji dan normalno funkcionirali.

Zjutraj, ko smo prispeli, smo bili še malo utrujeni. Kot že ime pove, Gardaland ne leži daleč od Gardskega jezera. Pot je bila najkrajša od vseh, vendar spet ne zelo kratka. Jaz sem že komaj čakal, da gremo na čim več voženj, brata pa je bilo malo strah. Že pri vstopnicah se je malo zavleklo, pa še kolona je bila, zato nam je vstop vzela kar nekaj časa. Sem pa zato imel priliko, da si pogledam tablo z omejitvami. Najraje bi zaplesal od veselja, ko sem videl, da sem visok natanko 140 centimetrov (kar je meja za najhujše vlakce smrti). Za ogrevanje smo šli najprej na vožnjo v otroški del. Na tej vožnji smo se pogovorili, kam bomo šli in podobno. Ker je bil to vlakec v obliki letala, je bil na višini in smo tako lahko videli nekatere vlakce smrti. Naredili smo tudi nekaj selfijev. Ko smo prišli dol, smo si pogledali zemljevid. Ta park je res velik. Tudi voženj je ogromno. Veliko več, kot sem si mislil. Na večino voženj smo šli skupaj vsi člani družine. Midva z atijem sva šla na vse vlakce, mami in brat pa sta, medtem ko sva z atijem šla na hujše vlakce, raje še enkrat šla na katerega drugega, saj je bil brat tako ali tako še premajhen za tiste najhujše.

Je pa bilo tam kar veliko lepih prilog. Ene se spomnim vedno, ko pomislim na Gardaland ali karkoli v povezavi z njim. Zgodilo se je, ko sva z atijem šla na prosti pad. Že tako me je moral prepričati, da sem sploh šel, ker me je bilo tega strah. Potem pa še cev, po kateri si prišel do naprave za prosti pad, bila je tako zamotana in polna posebnih učinkov, tako da sem že prosil, da se obrneva. Vendar sva vseeno šla. Ko so naju pripeli, se je začela naprava dvigati. Ko smo prišli na vrh, je naprava za par sekund obmirovala. Vse je bilo zmerno tiho, potem pa je neki deček prekinil tišino in se začel dreti: »Aaaaaaa« . Čez nekaj časa je utihnil, šele sekundo ali dve po tem pa smo začeli padati. Takrat pa smo se normalno vsi drli. Za približno centimeter me je dvignilo iz sedeža. Ko sem prišel dol, sem imel občutek, da bom bruhal. Mogoče je bilo to zaradi padanja ali pa od zavor. Bila je super zamisel, da smo šli po tej vožnji jest, ker sem se po kosilu počutil bolje. Takrat smo se še malo usedli ter se spočili, da ne bi kdo zares bruhal. Tudi 4 D film (izsek iz filma San Andreas) je bil kar grozen. Vlakec Mamut je imel oznako srednje grozljiv, vendar mu je ravno to dalo vso grozo. Zaradi 'milosti' vlakca je bilo varovanje slabše. Varovalo je bila le železna palica, medtem ko so bili nakloni na stezi zelo veliki, zato si se moral močno držati. Skritega aduta je imel tudi vlakec Oblivion. Iz 'polžje hitrosti' si prišel na hudo prelomnico, na robu katere se je vlakec USTAVIL. Z atijem sva šla dvakrat in enkrat sva imela 'čast' sedeti spredaj. Vsi vlakci so bili zelo adrenalinski, Blue tornado, za katerega sem mislil, da je najhujši, pa je bil mačji kašelj proti prej omenjenim, četudi sva sedela spredaj. Le malo me je treskalo v glavo od strani. Sredi poletja sta najbolj prijala vlakca v vodi. Na vsakega od njiju smo šli dvakrat. Medtem smo šli še na slushie-je. Nato pa, ko smo razmišljali, katero vožnjo bi še preizkusili, nas je presenetil dež. Deževalo je vedno bolj, zato smo se vrnili domov.

Ko smo se nato v avtu pogovarjali, smo ugotovili, da smo zelo utrujeni. Tak dan te zelo izčrpa. Četudi smo morali predčasno oditi, je bil že skoraj večer, tako da nismo bili za nič prikrajšani. Nato nas je čakala dolga in težka pot domov. Zelo sem vesel, da smo preživeli tak izlet in imel sem se zelo lepo.

Miha Vaupotič, 7. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je v življenju zelo pomembno. Mislim, da mora imeti vsak človek prijatelja ob sebi.

Sama se zelo rada družim s prijatelji. Žal je to v takšnih časih - v kriznih razmerah onemogočeno. Prijatelj mora biti pravi prijatelj. Moji prijatelji so prijazni in zabavni. Vedno si stojimo ob strani. Ni mogoče, da si z vsemi prijatelj, lahko pa si prijateljski. Seveda pride tudi do sporov, ki se kasneje izkažejo za nepotrebne. Najboljšim prijateljem še posebej zaupam. Povemo si nekatere skrivnosti. Prijatelji me vedno spravijo v dobro voljo. Zgodba o dečku in njegovi družini je prikazala, kakšni so pravi prijatelji. Skupaj kaj ušpičijo, a na koncu se vse dobro izteče. Včasih prevzamejo krivdo druge osebe. Vedno so zvesti. Človekov prijatelj je lahko tudi žival. V življenju potrebujemo drug drugega v dobrih in slabih, žalostnih in veselih trenutkih. Prijateljstvo je nenadomestljivo, kakor družina. Sama se vedno spominjam vseh lepih trenutkov, ko sem slabe volje. Narodnost prijatelja ni pomembna, ker smo ljudje različni, a hkrati enaki. Vsi imamo cilje. Pri prijatelju si ne želim, da bi bil nesramen, nezaupljiv, da bi lagal in bil nespoštljiv.

Prijatelj je oseba, ki te razume in spoštuje.

Zoja Kaučevič, 6. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je odnos med osebami, ki niso partnerji, a se med seboj zelo dobro razumejo. Pomagajo ti, ko imaš težave, lahko se zanesesh na njih kot tudi oni nate. S prijatelji preživimo veliko lepih trenutkov, ki jih nikoli ne pozabimo. Je pa tudi vrednota, ki je razen družine med najpomembnejšimi v življenju. Zelo se moraš potruditi najti prave prijatelje v življenju. Namreč obstajajo tudi takšni ljudje, ki samo izkoriščajo druge osebe. Tudi nasilja je v zadnjem času veliko, ki prihaja prav iz kroga prijateljev.

Nekoč je živel ježek z imenom Pikec. Ta ježek je bil zelo nesrečen, ker ni imel nobenih prijateljev. Zato se je nekega dne odločil, da si poišče pravega prijatelja. Bil je jeseni, ko se je odpravil na lov za prijateljem. Iskal je povsod, v mestu in na vasi, vendar našel ni ničesar. Nato se je odločil, da bo poskusil še v gozdu. V gozdu je takoj srečal še enega ježka in ga ogovoril: »Dober dan, ježek, moje ime je Pikec in iščem prijatelja. Kdo si pa ti?« Ampak odgovora ni dobil. Poskusil je še enkrat: »Hojla, a me slišiš, zanima me, kdo si?« Pa še vedno ni bilo odgovora. Zdaj se je ježek Pikec odločil, da stopi bližje. Ko je prišel k neznanemu ježku, je videl, da to sploh ni jež, temveč čisto navaden kostanj, zavit v bodičasto obleko. Bil je zelo razočaran, ker ni našel prijatelja, vendar še ni obupal.

Hodil je po gozdu in šlo mu je na jok, zato se mu je zgodilo, da je padel oziroma se skotalil po pobočju prav do dna. Pristal je pred nogami presenečene mucke Dame. Mucka ga je vprašala: »Kaj pa delaš ježek, a sploh veš, kako si me prestrašil?« Jež pa je odgovoril: »Iščem prijatelja. Rad bi nekoga, ki bi se igral z mano, vendar pa sem zaradi tega skoraj doživel hudo nesrečo. Skotalil sem se po pobočju in pristal pred tvojimi nogami. Kaj pa ti delaš tukaj?« »Tudi jaz iščem nekoga za prijatelja in pa tudi novi dom. Moj gospodar je rekel, da ima že preveč muck in da me ne rabi. Tako torej iščem nekoga, ki bi mi hotel delati družbo.« Ježek pa je ves vesel odvrnil: »Poglej, zdaj sva pa rešila najini težavi. Midva lahko postaneva prijatelja. Imam tudi

lepo hiško v gozdu, pa tudi prostora je dovolj, tako da lahko živiš z menoj.« Mucka je od veselja zamijavkala in odgovorila: »Seveda, sploh ne veš, kako sem vesela, ker si to predlagal.«

Nato sta odšla, da ji ježek Pikec razkaže svoj dom. Mucka je bila navdušena nad prebivališčem, zato je ostala pri ježku. Cele dneve sta se igrala in zvečer sta vedno zelo utrujena takoj zaspala. Postala sta največja prijatelja, kar jih je kdaj bilo.

Nekega dneva pa je Pikec našel hrano. Sprva je ni hotel deliti z Damo, a kasneje si je premislil in hitro stekel k njej, da sta se skupaj skrila in pojedla hrano. Dama in Pikec sta bila prijatelja do konca svojih dni.

Ana Merc Fric, 6. a

PRIPOVED O DOŽIVETJU SOBA POBEGA

Tistega jutra sem se prebudila v lep sončen dan. Bila je sobota in bilo je ob koncu počitnic. Ker sem pred kratkim imela rojstni dan, sem se odločila, da ga praznujem tudi s svojimi prijateljicami. Ta dan sem bila zelo vznemirjena, saj bomo odšle nekam, kjer še nobena od nas ni bila. Zato je vse skupaj bilo še bolj zanimivo.

Približno ob eni uri smo se vse zbrale pri meni. Razdelile smo se v dve skupini in nato z dvema avtomobiloma odpotovale v Maribor. Ko smo izstopile na parkirišču, smo pred seboj zagledale kar precej veliko stavbo. Zdaj vam bom razkrila, da sem bila že precej na trnih. Bilo me je kar malo strah. Ko smo prišle v stavbo, smo se povzpele po stopnicah navzgor do prvega nadstropja. Tukaj vam bom odkrila, da smo odšle v Sobo pobega v Mariboru. Zdaj pa se je že vse skupaj dogajalo zares. Gospa, ki nam je podala vsa navodila, je bila zelo prijazna. V roke mi je dala tudi voki toki, da smo jo lahko vprašale, če česa nismo razumele. O sami sobi in kako je v njej, pa vam žal ne morem povedati veliko, saj smo morale priseči, da ne bomo nikomur povedale. Naša dogodivščina je trajala kakšno uro. Mislim, da smo bile vse na koncu navdušene.

Naše doživetje pa smo še popestrile z obrokom. Med njim smo se pogovarjale o današnjem doživetju in se zabavale. Celoten dan je potekal kot po maslu, prav nič se ni zalomilo, razen ene stvari - pri mizi je namreč ena obleka postala mokra zaradi vode, ki se je razlila po njej. Če je bilo nalašč ali ne, vesta moji dve prijateljici. In tako se je končal moj nepozaben dan.

Mia Domajnko, 7. a

MODRA KAPICA IN TRIJE VOLKI

Nekoč pred davnimi časi je živela Modra kapica. Oče ji je zašil modro obleko in kapo ter jo napotil k bolnemu dedku na robu gozda. Modra kapica se je vsa vesela odpravila s prazno košaro v gozd. Med prepevanjem pesmic pa ji je nekaj zadišalo. Zato se je odločila, da bo sledila temu vonju ...

Prišla je do prve hiše iz slame, kjer je prvi volk ravno iz pečice vzel domačo svežo orehovo potico. Potrkala je na vrata in rekla: »Pozdravljen, volk, mi prosim daš malo svoje dišeče potice, da jo nesem svojemu dedku, ki je bolan?« Volk ji je odgovoril: »Niti pod razno, kaj pa bomo potem jedli mi trije?!« In Modra kapica je postala tako jezna na volka, da je začela pihati in pihati, vse dokler ni odpihnila njegove slamnate hiše. Volk je ves prestrašen zbežal k drugemu bratu volku, ki je imel hišo iz lesa. Modra kapica si je postregla s kosom orehove potice, ostalo pa dala v prazno košaro.

Nato se je odpravila do lesene hiše, saj je postala žejna. Potrkala je na vrata in vprašala: »Bi lahko dobila malo zeliščnega čaja, ker sem žejna in me čaka še dolga pot do dedka?« Drugi in prvi volk sta ji odgovorita hkrati: »Ne, ker sva ga skuhalo ravno dovolj le za nas tri.« Modra kapica je postala spet jezna in je tako tudi spet pihala in pihala, še močneje kot prvič in zraven tolkla po hiši, da se je ta na koncu razletela na kose lesa. Uboga volka sta vsa prestrašena zbežala do tretjega brata in mu povedala za Modro kapico. Modra kapica pa si je med tem časom postregla z zeliščnim čajem, katerega je tudi nalila v prazno steklenico za svojega dedka. Preden pa se je odpravila po poti do dedka, je opazila še tretjo hišo iz kamna. Odločila se je, da se gre tja malo spočit. Potrkala je na vrata in rekla: »Pozdravljen, bi si lahko malo spočila noge na kavču, ker sem utrujena od dolge poti?« Tretji volk ji je odločno odgovoril: »Nikakor ne, saj si mojima bratoma uničila hiše ter nam vse pojedla in popila.« Modra kapica je postala tako jezna na negostoljubnega volka, da je začela razbijati po vratih in pihati in pihati. A volk se je ni bal, medtem ko sta se ostala dva volka tresla in se skrila v omaro. Modra kapica je nato postala še bolj jezna, saj ji ni uspelo razbiti te hiše. Odločila se je, da bo prišla vanjo skozi dimnik, toda volk je bil pameten in je zavrel vodo v kotlu, v katero je padla Modra kapica. Urno, vsa mokra in popečena od krova, je Modra kapica zbežala iz hiše. Vsi trije volki pa so veselo rajali in živeli še srečno naprej do konca svojih dni v kamniti hiši.

Žan Kmetec Žökš, 6. a

ZLATOLASKA NA OBISKU PRI RDEČI KAPICI

Ko sta bili Rdeča kapica in Zlatolaska še majhni deklici, sta se igrali na čarobnem vrtu. Bili sta nerazdružljivi. Ko sta postali odrasli, sta si zaželeli psa. Še vedno sta se igrali na čarobnem vrtu. Čarobni vrt je slišal njuno željo in jima jo je hotel uresničiti. Ker pa ni bilo nobenega psa, si je čarobni vrt mislil, da ne bosta opazili, če jima priskrbi volka. Ta volk, ko je bil še majhen, je bil prikupen in sladek. A začel je odraščati in ni bil več tako prikupen. Druge živali so ga začele zasmehovati, ampak Rdeča kapica in Zlatolaska sta ga imeli zelo radi.

Volk je postal žalosten, ker so ga zasmehovali in tudi Zlatolaska in Rdeča kapica nista več imeli toliko časa za njega, ker sta načela k njima hoditi čedna princa in sta bili že zelo zaljubljeni. Volk je od same žalosti povetil ušesa in odšel.

Zlatolaska in Rdeča kapica sta bili tudi žalostni, zato sta ga šli iskat. Hodili sta več dni, nato se je Zlatolaska spomnila, da bi lahko šli pogledat v stolp, kjer je odraščala z zlobno mačeho. Ko sta prišli do stolpa, nista našli mačehe, ampak samo volka z velikim trebuhom. Ko sta ga videli s tako velikim trebuhom, sta se začeli smejati in ga vprašali, zakaj je takšen. Volk je odgovoril, da je bil tako lačen, da je moral nekaj pojesti in v tistem trenutku je rignil. Takrat se je iz trebuha zaslišal glas mačehe. Zaslišal se je krik, naj ji kdo pomaga. Zlatolaska in Rdeča kapica sta se samo spogledali in nista vedeli, kaj naj storita. Radi bi pomagali mačehi, ampak nista hoteli, da se volku kaj zgodi. Rekli sta mu, da naj izpusti mačeho.

Ne bom vam govorila, kako jo je spravil iz trebuha, ampak ni bilo lepo. Mačeha se je jezila, pa ji je volk rekel, da če bo tako nesramna še naprej, jo bo še enkrat pojedel. Rdeča kapica in Zlatolaska sta pa volku rekli, naj gre z njima domov, da se nihče ne bo več iz njega norčeval in bo za vedno ostal pri njiju. Volk je obljubil, da ne bo nikomur ničesar več storil in bo vedno prijazen. Odšli so domov in se imeli super.

Adriana Premužič, 6. a